

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

“ΕΜΠΡΟΣ! ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;”

Η κόμησσα Ρέζυ έβγαλε τὸ μυρωμένο μαντηλάκι της καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά της.
— “Α, ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό! Ἄκουε ἐκεῖ! Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο μας νὰ μὲ ἀπατᾷ μὲ μιὰ ξανθειὰ χορεύτρια τοῦ «Καζινό»!... Εἶνε τερατῶδες! Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι! Πρέπει νὰ τὸν ἀπατήσω κ' ἐγώ!...”

Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Ἐκανε ἡ κόμησσα Ρέζυ.

Ἦταν μιὰ θεῖα τοῦ ἀνδρός της, ἡ πριγκήπισσα Λουντιμίζα. Τὴν προσκαλοῦσε νὰ φᾶνε τὸ θράδυ μαζύ.

— Δὲν ξέρω, θεῖα... Τί νὰ σᾶς πῶ... Θὰ μπορέση ἄρα γε ὁ Ρολάν;... τῆς ἀπάντησε ἡ κόμησσα Ρέζυ.

— Ὁ ἀντρας σου; ἔκανε γελῶντας ἡ πριγκήπισσα. Μὰ εἶνε ἐδῶ πέρα... Αὐτὸς εἶνε σύμφωνος!...

Τί μποροῦσε νὰ κάνη; Δέχτηκε τὸ γεῦμα. “Ὅταν ὁμως γύρισε ὁ ἀνδρας της, τὸν μάλλωσε. Τοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νὰ συνεννοηθῆ μαζύ της. Ἐπρεπε νὰ τὴ ρωτήση ἂν εἶχε διάθεσι ἐκεῖνο τὸ θράδυ νὰ πάη σ' ἕνα ξένο σπίτι. Μποροῦσε νὰ εἶχε ποнокέφαλο. Δὲν τοῦ ἔμοιαζε, ἐκείνου, ποὺ τριγύριζε ἐδῶ κ' ἐκεῖ μ' εὐθυμες καὶ ὑποπτες παρέες.

— Ἐλα, φτάνει, Ρέζυ! φώναξε γελῶντας ὁ Ρολάν. Βλέπω πὼς ἔχεις σήμερα τὰ νεῦρα σου... Ἐγὼ πάω στὸ γραφεῖο μου νὰ ἐργασθῶ λιγάκι...

Κ' ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὴ τσέπη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καρνέ του. Εἶχε σημειώσῃ ἐκεῖ πέρα κάποια ἐπείγουσα δουλειά. Μὰ εἶδε κατάπληκτος πὼς τὸ εἶχε ξεχάσει στῆς θείας του.

— Ἀγάπη μου, εἶπε στὴ γυναῖκα του, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ θεῖα νὰ μοῦ στείλῃ μ' ἕνα ὑπηρετὴ τὸ καρνέ μου. Τῆς τὸ εἶχα δώσει γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μας...

— Φαντάσου! ἔκανε ἐκείνη. Δὲν θυμάσαι οὔτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ σου!...

— Μὰ ἔχω τόσα νούμερα στὸ κεφάλι μου! Στέναξε ὁ Ρολάν καὶ διάστηκε νὰ τρυπώσῃ στὸ γραφεῖο του.

Ὅταν ἔφθασε τὸ μικρὸ καρνέ τοῦ Ρολάν, ἡ κόμησσα Ρέζυ τὸ ἀνοίξε περίεργη κ' εἶδε τὴν πρώτη σελίδα ἕναν ἀριθμὸ τηλεφώνου γραμμένο μὲ γυναικεῖο χέρι: 81.956. Ἐγινε λοιπὸν κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της καὶ χωρὶς νὰ συλλογιστῆ τίποτε, ἔκανε τὸν τελευταῖο ἀριθμὸ 8 κ' ἔκλεισε μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο τὸ μαῦρο καρνέ. Ἐτσι ὁ ἀριθμὸς 81.956 ἔγινε 81.958. Μὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τοῦ σπιτιοῦ τους!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κόμησσα Ρέζυ χτενιζόταν μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, ὅταν ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ρολάν. Ἡ Ρέζυ ἄλλαξε τὴ φωνή.

— Ποιὸν θέλετε; Ρώτησε.

— Τὴν δεσποινίδα Ζωρζέτ... Δὲν ξύπνησε ἀκόμα; Ἐδῶ ὁ κύριος Ρολάν!...

— Μπᾶ! Ἐσὺ εἶσαι, Ρολάν;

— Ὁ, ἀγαπητὴ μου, Ζωρζέτ! Ἐκανε ἐκεῖνος. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ χθὲς τὸ θράδυ. Μὰ δὲν μπορέσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Δὲν πειράζει ἔ; Λοιπὸν, τί λές; Θέλεις νὰ εἶμαι ἀπόψε μαζύ;

— Ὁχι! Ἀπόψε πρέπει νὰ τιμωρηθῆς!...

— Ζωρζέτ!... ἔκανε ἱκετευτικὰ ὁ Ρολάν.

— Ὁχι, ὄχι! Ἀπόψε εἶσαι τιμωρία... Περιμένω ἕνα τηλεφώνημά σου αὔριο τὸ πρῶτὸ στὶς δέκα... Ὁρεβουάρ, ἀγαπητὴ μου!...

Κ' ἡ κόμησσα Ρέζυ κρέμασε χαμογελῶντας τὸ ἀκουστικὸ.

Ἐπὶ αὐτὸ ἀπὸ λίγο ὁμως χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Ἐκανε ἡ Ρέζυ.

— Τὸν κύριο Ρολάν, παρακαλῶ....

Ἦταν μιὰ γυναικεῖα φωνή. Θὰ ἦταν διχως ἄλλο ἢ χορεύτρια.

— Ὁ κύριος κόμης ἔφυγε χθὲς τὸ θράδυ μαζύ μὲ τὴν κόμησσα γιὰ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Ἐφυγε; Ἀπόρησε ἡ χορεύτρια. Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο;

— Ἡ καμαριέρα...

— Ποῦ πᾶνε, παρακαλῶ;

— Στὴ Βενετία, στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Ἐρωρωτος»...

Κ' ἡ Ρέζυ κρέμασε πάλι τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἤχηρὸ γέλιο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς δέκα ἡ ὥρα, ὁ Ρολάν ζήτησε πάλι τὸ 81.958.

— Ἄκουσε, Ζωρζέτ!

Φώναξε στενοχωρημένος. Δὲν μπορῶ νὰ

κάνω χωρὶς ἐσένα. Ἄν ἤξερα τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ σου, θὰ ἐρχόμουν χθὲς τὸ θράδυ νὰ σ' ἐβλεπα. Λοιπὸν, θὰ σὲ δῶ ἀπόψε;

— Δὲν ξέρω... ψιθύρισε ἡ Ρέζυ. Τηλεφώνησέ μου καλύτερα αὔριο... Ἐλπίζω ὡς αὔριο θὰ μπορέσω...

— Ἐσὺ, ἀγάπη μου, θὰ μὲ τρελλάνης μ' αὐτὸ τὸ τηλέφωνο! στέναξε ὁ Ρολάν. Κ' ἔξω φρενῶν, παράτησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε νευριασμένος στὸ σπίτι του.

Σὲ λίγο ὁμως τὸ τηλέφωνο τῆς Ρέζυ ξαναχτύπησε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωση. Ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο λάθος.

Ἐνας φίλος τῆς Ζωρζέτ ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Λονδίνο, θέλησε νὰ τὴ δῆ. Μὰ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν ἀριθμὸ 81.956, πῆρε ἀπὸ λάθος τὸν ἀριθμὸ 81.958. Τὸ σπῆτι, δηλαδὴ τῆς Ρέζυ.

— Ἐμπρός! ἔκανε ἐκείνη παίρνοντας τὸ ἀκουστικὸ. Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγὼ εἶμαι Ζωρζέτ...

— Τί συμβαίνει;

— Τί θὰ ἔλεγες νὰ συναντηθοῦμε ἀπόψε στὶς 6 στὸ «Σικ - Σικ» θὰ σὲ περιμένω σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ μπάρ. Θέλω νὰ σὲ δῶ...

— Στὶς ἔξη στὸ «Σικ - Σικ»... ψιθύρισε ἡ Ρέζυ ἀναποφάσιστη. Μὰ καθὼς σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της, εἶδε μέσα στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς τουαλέττας της τὸν Ρολάν ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ γραφεῖο κ' ἔστεκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας της.

— Ναί... ἔξακολουθῆσε νὰ τῆς τηλεφωνῆ ὁ ἀγνωστος. Χθὲς ἀκριβῶς γύρισα ἀπὸ τὸ Λονδίνο... Σ' ἐπεθύμησα πάρα πολὺ...

Ἡ κόμησσα Ρέζυ προσποιήθηκε τὴν ταραγμένη καὶ κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά ἀπάντησι στὸν ἀγνωστο.

— Σ' ἐνοχλῶ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ κάποια εἰρωνεία.

— Ὁ, διόλου! τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ἡ Ρέζυ καὶ διώρρωσε τὰ μαλλιά της στὸν καθρέφτη. Γιατί γύρισε σήμερα τὸς χωρὶς ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου;

— Ἐ, νά... Ἐκανε ὁ Ρολάν, στενοχωρημένος, διχως νὰ θρίσκη μιὰ ἐξήγησι Ἐφυγε νωρίς... Δὲν εἶχα δουλειά...

Μὰ ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ρέζυ μιλοῦσε μ' ἕναν ἀγνωστο τὸν βασάνιζε. Τὸν ἀπατούσε λοιπὸν; Τί θὰ κέρδιζε ἂν τὴν ρωτοῦσε μὲ ποιὸν μιλοῦσε; Ἡ γυναῖκες ἔχουν τόσο εὐκολες τῆς δικαιολογίες!...

Ἐπὶ αὐτὸ ἀπὸ λίγο ὁμως χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Ἐκανε ἡ Ρέζυ.

— Τὸν κύριο Ρολάν, παρακαλῶ....

Ἦταν μιὰ γυναικεῖα φωνή. Θὰ ἦταν διχως ἄλλο ἢ χορεύτρια.

— Ὁ κύριος κόμης ἔφυγε χθὲς τὸ θράδυ μαζύ μὲ τὴν κόμησσα γιὰ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Ἐφυγε; Ἀπόρησε ἡ χορεύτρια. Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο;

— Ἡ καμαριέρα...

Τὸ «Σικ - Σικ» ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ τεῖσποτεῖα. Ὁ Ρολάν καθόταν μὲ τὴν γυναῖκα του σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ θάθους καὶ συλλογιζόταν ὅτι ἦταν ἕνας πολὺ ἀνόητος ἄνθρωπος. Μὰ δὲν εἶχε μάτια; Δὲν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΕΡΟΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 40)

λοι αποδοκιμάζοντας και άλλοι χειροκροτώντας.
 'Ωστόσο, ο Φρερόν, για να μη δείξη στον αντίπαλό του ότι τον πείραξε ή σάτυρα αυτή, είχε το κουράγιο να παρακολουθήση ως το τέλος την παράστασι και να γράψη και κριτική για την κωμωδία του Βολταίρου, προσποιούμενος ότι δεν κατάλαβε ποιόν ήθελε να καυτηριάση ο συγγραφεύς στο πρόσωπο του Φρερόν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στην περίπτωσι αυτήν ο Φρερόν έδειξε περισσότερο πνεύμα από τον θανάσιμο έχθρό του.

Και η πάλη μεταξύ των δύο αυτών διανοουμένων συνεχίσθη επί πολλά χρόνια. Και, όπως συμβαίνει σ' όλες τις μάχες, όταν παρατεινώνται πολύ, ο Βολταίρος έβγαине άλλοτε νικητής και άλλοτε ήττημένος. 'Αλλ' ενώ αυτός προσπαθούσε να μη έρχεται των όριων της κοσμιότητας, ο αντίπαλός του, άνθρωπος ταπεινός, παρά την αναμφισβήτητη λογοτεχνική αξία του δεν έδίσταζε να καταφεύγη σε μέσα ταπεινά, για να πειράξη τον έχθρό του, να τον κατακρίνη για παληά του νεανικά άμαρτήματα και γι' άπόρρητες πράξεις της ιδιωτικής του ζωής.

Δυό φορές ο Βολταίρος θέλησε να μηνύση τον ύβριστή του. 'Αλλά οι φίλοι του τον έπεισαν στο τέλος να μη τό κάμη αυτό, γιατί θα έδινε συνέχεια σε μία θλιβερή υπόθεσι, που έπρεπε να λησμονηθή πειά.

Τέλος, εκείνο που δεν μπόρεσε να επιτύχη ο Βολταίρος γράφοντας χρόνια ολόκληρα, κωμωδίες, διατριβές και επιστολές, τό κατώρθωσε μονάχα μ' ένα τετράστιχο. "Ενα μικρό επίγραμμα ύπήρξε η χαριστική βολή κατά του Φρερόν. Σας τό παραθέτουμε σε προχειρη μετάφρασι:

Εμάθατε τὸ νέο τὸ τρομερόν ;
 'Απὸ μιὰ ὄχητ' αὐτὸν δαγκώθηγε ὁ Φρερόν !...
 Καὶ τί ναμίζετε πὼς ἔγινε μ' αὐτό ;
 'Επόφησε τὸ φεῖδι στὸ λεφτό !...

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἐπίγραμμα πείραξε κατάκαρδα τὸν Φρερόν. Κάθε στίχος του καρφώθηκε σάν μαχαίρι στήν καρδιά του. Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, στίς 10 Μαρτίου 1776, ὁ κριτικὸς αὐτὸς πέθανε ἀπὸ βαρυστομαχία, ὅλοι ἀπέδωσαν τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του στήν στενοχώρια που δοκίμασε ἀπὸ τὸ ἀρχιλόχειο ἐπίγραμμα τοῦ Βολταίρου!

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 12)

ρά. Γέρασε πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ του τὸν βρίσκαν λιγάκι παράξενο... Κράτησε ἀκόμα καὶ τὸν ὄρκο που ἔκανε κάποτε, νὰ μὴ παντρευτῆ. Κι' ὅταν ξαναγύρισε στήν πατρίδα του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληοὺς του φίλους δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ...

* * *

'Ο κόμης διέκοψε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν ἀφήγησί του.

— Τελείωσε ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς.

— "Ὁχι! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης.

Καὶ συνέχισε μὲ ἀλλαγμένη φωνή:

— Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα που πέθανε ἡ Ταορμίνα. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ φίλη της δὲν ἀνεκοίνωσε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς νεκρῆς... Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔμαθε τὴν διεύθυνσι τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ νὰ τοῦ γράψῃ καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια... Τὸ μοιραῖο αὐτὸ γράμμα τὸ ἔλαβε σήμερον ἀκριβῶς ὁ μικρότερος ἀδελφός... Καὶ ξέρατε τί ἔκανε; "Αδειασε τὸ ποτήρι που κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ τράβηξε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὴν Ταορμίνα, που τὸν εἶχε ἀγαπήσει, που τῆς εἶχε μείνει πιστός...

...Καὶ ὁ κόμης, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀδειασε τὸ ποτήρι που κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἔβγαλε ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς μας νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στήν καρδιά του...

H. G. MAGOG

Η ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 11)

Οἱ παλιοὶ ταξιδιωτὲς κάπου ἐκεῖ στὰ ἀθησουλικά θουνά φαντάζονταν ὅτι ζοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ ζῶο ἢ πουλί που εἶχε στὸ κεφάλι του μιὰν αἰγκρέτα ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ που ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ἔφτιανε μόνο του μιὰ μεγάλη πυρὰ ἀπὸ ἀρωματικά ξύλα. Στὴν πυρὰ αὐτὴν ξαπλώνονταν, ξέροντας ἀπὸ πρὶν ὅτι ὁ θάνατος γεννᾷ ζωὴ. Τὰ φτερά του καιγόντουσαν, τὸ σῶμα του ἀπανθρακωνόταν, κι' ἀπὸ τὴν τέφρα σχηματιζόταν ἕνα σκουληκάκι που ξαναγεννοῦσε τὸν Φοίνικα. "Ἔτσι ἔκλεινε ὁ κύκλος, καὶ ἡ ζωὴ ἀκολουθοῦσε τὸν θάνατο, σ' ἕναν ἀδιάκοπο ρυθμὸ ἀναδημιουργίας. Τὸ σύμβολο αὐτὸ τοῦ Φοίνικος μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ ἄλλο ἀρχαῖο σύμβολο τοῦ φειδιοῦ, που εἶχε δυὸ κεφάλια στίς ἄκρες τοῦ κορμοῦ του καὶ που ἀποτελοῦσε τὸ σύμβολο τῆς ἐνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὸ σύμβολο δηλαδή ολόκληρης τῆς δημιουργίας. Καὶ τὸ φεῖδι αὐτὸ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθησουλία.

'Απ' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ τέρας δημιουργήθηκε καὶ ἡ ἰδέα που ἔπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στήν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία τοῦ φειδιοῦ που δαγκώνει τὴν οὐρὰ του, συμβόλου τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου καὶ εἰδικῶς τῆς ἱατρικῆς μὲ τὸ θαυσοτόχαστο ρητό: «'Εν τὸ πᾶν».

— Ὑπὸ τὴν ὄδηγία τοῦ Φοίνικος, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαίσια καὶ ἐφιαλτικὰ τέρατα ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν ἐξαλλὴν φαντασία τῶν πρώτων ταξιδιωτῶν που ἔφθασαν στὰ κράσπεδα τοῦ αἰθιοπικοῦ ὄροπεδίου καὶ ἦρθαν καὶ στοίχειωσαν τὶς νύχτες τοῦ δυτικοῦ κόσμου, πῆραν θέσιν στὸ ζώδιό του, ξαπλώθηκαν στὰ φευδαρχικά οἰκόσημα καὶ ἐστόλισαν τοὺς μεσαιωνικοὺς καθεδρικοὺς ναοὺς. Τὰ γλυπτὰ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, που προκαλοῦν τὴν κατάπληξι τῶν θεατῶν γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴν φαντασία τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς ἐποχῆς δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο παρά ἀναπαραστάσεις τῶν τεράτων που κάποιος ἄγνωστος "Ἑλλην "Ὀδυσσεὺς ἐνόμισε ὅτι ἀντίκρουσε στίς χῶρες, ὅπου πῆγαινε νὰ βρῆ χρυσάφι, ἑλεφαντόδοντα καὶ ἐξωτικά μπαχαρικά...

"ΕΜΠΡΟΣ!.. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;.."

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 18)

ἔβλεπε ὅτι ἡ Ρέζυ του ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφηγυναῖκα τοῦ κόσμου ;
 — Κρίμα που εἴμαστε παντρεμένοι!... τῆς εἶπε μιὰ στιγμὴ χαμογελώντας.

— 'Αλήθεια ! "Ἐκανε ἡ Ρέζυ που κατάλαβε ἀμέσως τὴ σκέψι του. "Αν δὲν εἴμαστε παντρεμένοι, θὰ μπορούσαμε θαυμάσια ν' ἀπατήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας !

— "Αχ! Ναι... ψιθύρισε ὁ Ρολάν κυττάζοντας τὴ γυναῖκα του μὲ τρυφερότητα.

— Μὰ τί μᾶς ἐμποδίζει ! "Ἐκανε ἡ Ρέζυ. "Ας ξεχάσουμε πὼς εἴμαστε παντρεμένοι ! "Ακουσε, Ρολάν, πῆγαινε μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσῃς στὸ σπίτι πὼς θὰ δειπνήσουμε ἔξω...

'Ο Ρολάν σηκώθηκε ὀλόχαρος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μὰ τί φασαρία που εἶνε αὐτὰ τὰ νούμερα τοῦ τηλεφώνου! 'Ο Ρολάν ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ξεφύλλισε τὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τοῦ τηλεφώνου που θρισκόταν ἐκεῖ μπροστά του, μέσα στὸν θάλαμο. Νὰ τώρα τὸ νούμερο τοῦ σπιτιοῦ του: 81.958... Μπᾶ! Τί περίεργο!... 81.958;... "Ἐμοιαζε παραπολὺ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μὲ κάποιον ἄλλο... Τί νούμερο ἀρᾶ γε ἔχει ἡ Ζωρζέτ ; 'Ο Ρολάν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καρνέ του κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Στὴν πρώτη σελίδα του ἦταν τὸ νούμερο 81.958!...

'Ο Ρολάν κατάλαβε ἀμέσως ὅλες τὶς γκάφες του... Τὴν εἶχε πάθει! "Ἡ Ρέζυ ἦταν πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ αὐτόν!...

Γυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναῖκα του, πιὸ τρυφερὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, συνάντησε τὸ γκαρσόνι του.

— "Ακουσε, Ζουλιέν, τοῦ εἶπε, τί θὰ ἔκανες ἂν τηλεφωνοῦσες στὴ γυναῖκα σου, νομίζοντας ὅτι τηλεφωνεῖς σὲ μιὰ Ζωρζέτ;...

— 'Απλούστατα, κύριε Ρολάν, τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι, θὰ τῆς προσέφερα γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς...

— Θαυμάσια! Αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόμουν κ' ἐγώ!... ἔκανε ὁ Ρολάν.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγε μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ρέζυ γιὰ τὴ Βενετία, ἀφοῦ προηγουμένως κράτησε τηλεγραφικῶς ἕνα ὠμορφο διαμέρισμα στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ "Ἐρωτος»...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ